

Παναγιώτης Μαυροειδής

Στις 6 Δεκέμβρη 2008, ο **Αλέξης Γρηγορόπουλος**, έπεφτε νεκρός από τις σφαίρες αστυνομικών. Μακριά από την έξαψη μαχών ή το ρίσκο των οδοφραγμάτων. Χωρίς τον κίνδυνο των "παράπλευρων απωλειών" σε μια γενικευμένη μάχη. Πιθανόν ωστόσο να είχε κοιτάξει με περιφρόνηση το **ένστολο μίσος**. Ήταν μόλις 15 χρονών και ξεψύχησε μπροστά στα μάτια του φίλου του και συνομήλικού του Νίκου Ρωμανού. Σήμερα ο φίλος του Αλέξη, 6 χρόνια μετά, συγκλονίζεται. Συνεγείρει πολλούς (και όχι μόνο νέους), ενώ σπέρνει εφιάλτες σε άλλους τόσους.

Μα μιλάμε για το "ληστή, εγκληματία και τρομοκράτη" Νίκο Ρωμανό;

Μα είναι πράγματι η απέχθεια για τη "ληστεία και το έγκλημα", αυτό που γεννά εφιάλτες, προκαλεί το μίσος και οπλίζει την κρατική θανατηφόρα αντεκδίκηση;

Κάθε άλλο θα λέγαμε.

Είναι η **φιλία και η συντροφικότητα ζωής**, που αρνείται να πεθάνει και να υποκύψει στον **φιλοτομαρισμό**. Το να ζεις μαζί για τους άλλους, να ζεις για τους άλλους. Ακόμη και να πεθαίνεις για αυτούς, ακριβώς επειδή αντιλαμβάνεσαι τη ζωή ως μοίρασμα. Ναι, τούτη η φιλία, είναι θανάσιμος εχθρός του σύγχρονου βασικού ιδανικού του κυνικού "παρτάκια" ή του φιλήσυχου "κοίτα τη δουλίτσα σου καημένε".

Είναι η **αξιοπρέπεια**, το ανασηκωμένο περήφανο βλέμμα, που περιφρονεί το **σκύψιμο**, το παρακαλετό, το γλείψιμο. Όσο υπάρχουν κάποιοι που αρνούνται το γονάτισμα και την αποποίηση της ελεύθερης προσωπικότητας, σίγουρα, χαλούν την γενικευμένη εικόνα της γλώσσας που σέρνεται παντού και των ταπεινωμένων χειλιών που γνωρίζουν μόνο το ΝΑΙ.

Είναι η ανάδυση και η περήφανη αντίσταση της **στάσης αρχών**, της υπεράσπισης αξιών και ιδανικών, κόντρα στην κοινή αντίληψη πως η ζωή και η πολιτική στράτευση είναι μια ανάξια συρραφή **παζαριών** και αιώνιων συμψηφισμών, συμβιβασμών και μετριοτήτων.

Είναι η κραυγή της απαίτησης για αξιοβίωτη και γεμάτη με εικόνες και νοήματα **ζωή**, τη στιγμή που περισσεύουν οι συμβουλές, οι τεχνικές και οι καπατσουσίνες για **επιβίωση**, η παρότρυνση για τη διαιώνιση ως σαπρόφυτων, παράσιτων και σκουληκιών.

Είναι το συναίσθημα, το χαμόγελο, η ζέστα, η **ζωντάνια**, ενάντια στους στρουμφανθρώπους του γαλάζιου αίματος και τους **ελβετόψυχους** του χρήματος.

Αγαναχτούν οι σφουγκοκωλάριοι ότι ξεχνάμε τη ληστεία στην Τράπεζα στο Βελβεντό. Και ουρλιάζουν ακριβώς για να ξεχαστεί η **ληστεία των τραπεζών** σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Να λησμονηθεί η λαφυραγώγηση του εργατικού εισοδήματος και των συντάξεων από τους εκπροσώπους του κόσμου του κεφαλαίου και της ΕΕ. Φυσικά, με την εγγύηση της κρατικής καταστολής και ενός νομικού συστήματος υπηρέτη τους. Να μείνει στη λήθη η δολοφονία ενάντια σε μια νεολαία, όπου οι μισοί είναι καταδικασμένοι στην ανεργία, προκαταβολικά ένοχοι για ένα έγκλημα που δε διέπραξαν και άλλοι τόσοι σε ξένες πατρίδες να υφίστανται εκεί το συμμετρικό ανάλογο του καθ' ημάς ρατσισμού και φασιστικού εθνικισμού.

Μα ήταν λέει "αστόπαιδο των Βορείων Προαστίων" και όχι παιδί εργατικής οικογένειας. Λες και υπάρχουν κοινωνικοί αυτοματισμοί και ειδικά στη νεολαία... Όχι, δεν ανησυχούν μήπως νοθευτεί με αστικά κατάλοιπα η εργατική διαμαρτυρία. Τους νοιάζει να μη φανερωθεί η αδυναμία τους να δώσουν όραμα και προοπτική, ακόμη και στο δικό τους κύκλο των γαλαζοαίματων της εξουσίας.

Ο Νίκος Ρωμανός δηλώνει και είναι **αναρχικός**. Και αυτό προκαλεί αμηχανία στην αριστερά, ειδικά στην κοινοβουλευτική και την "καθώς πρέπει". "Μα συμφωνούμε εμείς με αυτές τις τυφλές ενέργειες και τις

αδιέξοδες πρακτικές;”, είναι το σύνηθες ερώτημα.

Μπορεί η απάντηση να φαίνεται και να είναι προφανής για όσους προτάσσουν την αναγκαιότητα της ταξικής πάλης με βάθρο ένα ανασυγκροτημένο κοινωνικά και πολιτικά εργατικό κίνημα, αλλά το ζήτημα είναι να τεθεί η **σωστή ερώτηση**.

Είναι ή δεν είναι ο αναρχισμός η ζωντανή απόδειξη για το τίμημα που πληρώνει μια **αριστερά, κατά βάση διαχειριστική** και κομφορμιστική, που διατείνεται πως θα αλλάξει τον κόσμο “χωρίς να σπάσει ούτε ένα τζάμι”;

Που από το πρωί ως το βράδυ δε βλέπει τίποτα άλλο παρά μόνο κάλπες, εκλογές, εκλογικά ποσοστά, κυβερνητικά πόστα και μερίδια εξουσίας;

Που περιορίζει τις συμμαχίες κατά βάση σε όσους συχνάζουν στα ίδια μέρη και περιορίζονται στους ίδιους κολοβωμένους συλλογισμούς, χωρίς να μπορεί να βλέπει τις μαχόμενες ανατρεπτικές δυνάμεις μέσα σε μια κοινωνία υπό σύληση;

Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα, όμως... Όχι για δακρύβρεκτες εκφράσεις αλληλεγγύης, αλλά για πολιτική δέσμευση για ανένδοτο ανατρεπτικό αγώνα, πριν απ’ όλα ενάντια στην απαγόρευση των συνδικάτων και της απεργίας που προωθούν εργοδότες, κυβέρνηση και τρόικα.

Φοβούνται το Νίκο Ρωμανό. Ακόμη περισσότερο τρέμουν αυτό που αντιπροσωπεύει η **στάση** του και η λεβεντιά του.

Στην κολασμένη περίοδο που διανύουμε, το παραμικρό μπορεί να βάλει φωτιά στον κάμπο της αγανάχτησης. Η εκλογική αναμονή δεν είναι ισχυρότερη από την καχυποψία του κόσμου για τις λύσεις που δήθεν θα έρθουν από ξέπνοες κυβερνητικές αλλαγές, μέσα στο ίδιο πλαίσιο και με τον κόσμο στον καναπέ.

Δεν μπορούν όμως να κάνουν και πίσω. Τουλάχιστον, όχι εύκολα. Διότι, κυριαρχούν τα ζωτικά χαρακτηριστικά της εξουσίας, του συστήματος κυριαρχίας και στερέρωσης του κόσμου του κεφαλαίου.

Δεν τους αφήνει η εγγενής **νεκροφιλία** τους, η αγάπη για τα νεκρά πράγματα.

Τους τυφλώνει το **μίσος** τους για τη νεολαία. Αυτοί οι ίδιοι δεν είναι που κατεβάζοντας το βασικό μισθό, τον υποβίβασαν ακόμη πιο κάτω για αυτούς που είναι κάτω από 25 χρόνων; Μήπως δεν επέβαλαν χειρότερες ρυθμίσεις για τις ασφαλιστικές εισφορές, ακριβώς για αυτούς; Δεν θέσπισαν, ειδικά για τη νεολαία, το δουλεμπόριο της λεγόμενης “μαθητείας”, των “πεντάμηνων”, των vouchers;

Γίνονται γελοίοι και καταγέλαστοι. Έφτασε ο Υπουργός Δικαιοσύνης να σκαρώνει δελτίο ιατρικής ενημέρωσης, τονίζοντας πως ο Νίκος Ρωμανός απλώς αδυνάτισε και ...δεν κινδυνεύει.

Κυριαρχεί στη σκέψη τους, προηγείται ακόμη και της ανάγκης πολιτικής αυτοπροστασίας τους, η **μανία της εκδίκησης** σε ότι αντιστέκεται έμπρακτα, θαρρετά, προκλητικά.

Ας πάρουν υπόψη τους λοιπόν αυτό που ίσχυε πάντα:

Όποιος ξεκινάει την εκδίκηση, είναι φρόνιμο να σκάψει από τα πριν δυο τάφους

Πολύ περισσότερο, που η σημερινή εποχή δεν είναι συνηθισμένη. Τα προφητικά λόγια του κινέζου φιλόσοφου Λαο Τσε, του βου αιώνα π.χ., “δείχνουν” την εποχή μας:

“Στην Χρυσή εποχή οι κυβερνήτες ήταν άγνωστοι. Την επόμενη εποχή οι κυβερνήτες ήταν αγαπητοί και σεβαστοί. Μετά ήρθε η εποχή που τους κυβερνήτες τους φοβόντουσαν. Και τέλος ήρθε η εποχή που τους μισούσαν”.